

Nešto veliko što je Ljubav (XI): Plod vjernosti

„I naš život može sudjelovati u obilnom plodu koji je dao Isusov život, ako Ga pokažemo drugima kroz vlastiti život, ako Mu dopustimo da ljubi našim vlastitim srcem.“

7.09.2019.

Knjiga Psalama započinje himnom hvale za plodan život osobe koja nastoji biti vjerna Bogu i njegovu zakonu, te koja odolijeva pritisku

bezbožnika: On je k'o stablo
zasađeno pokraj vódâ tekućica što u
svoje vrijeme plod donosi; lišće mu
nikad ne vene, sve što radi dobrim
urodi. (usp. Ps 1,1-3). To je pouka
koja se često nalazi u Svetom Pismu:
Čestit čovjek stječe blagoslov, (Izr
28,20); a tko sije pravdu, ima sigurnu
nagradu. (Izr 11,18). Sva Božja djela
su plodonosna, kao i životi onih koji
odgovore na njegov poziv. Na
Posljednjoj večeri, naš Gospodin je
rekao apostolima: Ne izabrate vi
mene ,nego ja izabrah vas i postavih
vas da idete i rod donosite i rod vaš
da ostane. (Iv 15,16). Jedino što od
nas traži jest da ostanemo sjedinjeni
s Njim poput loze i trsa, jer: Tko
ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi
mnogo roda (Iv 15,5).

Kroz stoljeća, sveci su obilno iskusili
Božju velikodušnost. Sveta Terezija,
na primjer, napisala je: „A Njegovo
Veličanstvo ne običava loše plaćati
konačište, ako Ga se dobro ugosti.“[1]

On je obećao onima koji su mu vjerni da će ih primiti u svoje Kraljevstvo s toplim pohvalama: „Valjaš, slugo dobri i vjerni! U malome si bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti! Uđi u radost gospodara svoga!” (Mt 25,21)

Ali Bog ne čeka Nebo da nagradi svoju djecu; već u ovom životu dopušta im da sudjeluju u njegovoj božanskoj radosti kroz mnoge blagoslove. On ispunja njihov život plodovima svetosti i kreposti, i izvlači ono najbolje iz svakog talenta koji im je dao. Pomaže nam da se ne obeshrabrimo zbog vlastitih slabosti i da se sve više uzdamo u njegovu snagu. Štoviše, preko svoje vjerne djece, Bog blagoslivlja i one oko njih. „Ovime se proslavlja Otac moj: da donosite mnogo roda i da budete moji učenici. ” (Iv 15,8)

Ovdje ćemo razmotriti neke od plodova koje donosi naša vjernost —

kako u vlastitom životu, tako i u životima drugih. Nadamo se da će nas ti plodovi, zajedno s mnogima koje samo Bog poznaje, potaknuti da nikada ne prestanemo zahvaljivati Bogu za njegovu brigu i blizinu. I tako ćemo iz dana u dan sve više cijiniti Njegovu Ljubav.

Nebo u nama

Nekoliko dana prije odlaska u Nebo, sveti Josemaría je rekao skupini svoje djece: „Bog je poželio položiti vrlo vrijedno blago u nas... Bog, naš Gospodin, sa svom svojom veličinom, prebiva u nama. Nebo neprestano prebiva u našim srcima.”[2] Naš Gospodin je obećao apostolima: „Ako me tko ljubi, čuvat će moju riječ pa će i Otac moj ljubiti njega: k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti.” (Iv 14,23) To je glavni dar koji nam Bog nudi: svoje prijateljstvo i svoju prisutnost u nama.

Svakoga dana u molitvi možemo ponovno razmatrati istinu o Božjoj prisutnosti u nama i čuvati je u svome pamćenju. Ispunjeni čuđenjem i zahvalnošću, nastojat ćemo uzvratiti kao dobra djeca na Božju neizmjernu ljubav prema nama. Jer naš Gospodin „ne silazi s Neba svaki dan zato da ostane u zlatnom ciboriju, nego da pronade drugo Nebo u kojem toliko uživa – Nebo naše duše, stvorene na njegovu sliku i živog hrama Presvetog Trojstva.”[3] Taj božanski dar sam po sebi trebao bi nas učiniti beskrajno nagrađenima i sigurnima u radost koju dajemo Bogu svojom vjernošću.

Kad dođe tjelesni ili duhovni umor, kad nas pritisnu poteškoće i životni udarci, potrebno je ponovno se podsjetiti da: „Ako Bog prebiva u našoj duši, sve ostalo, koliko god se važno činilo, sporedno je i prolazno, dok smo mi, u Bogu, postojani i čvrsti.”[4] Sigurnost da je Bog sa

mnom, da je u meni, i da sam ja u Njemu (usp. Iv 6,56), izvor je nutarnje sigurnosti i nade koja nadilazi svako ljudsko objašnjenje. Ta nas spoznaja vodi sve većoj jednostavnosti — poput djece — i daje nam širok i pun povjerenja pogled na svijet, mirno i radosno srce.

Radost i mir izvire iz dubine duše kao naravni plod vjernosti i predanja. Taj mir i ta radost toliko su važni i snažni za evangelizaciju da je sveti Josemaría svaki dan na Misi molio Boga da taj dar podari njemu i svim njegovim kćerima i sinovima. [5] Nosimo Nebo u sebi kako bismo ga mogli unositi posvuda: u svoj dom, na radno mjesto, u trenutke odmora, u vrijeme provedeno s prijateljima...

„U našem vremenu, kad se u društvenom životu, na radnim mjestima i u obiteljima tako često vidi nedostatak mira, potrebnije je

nego ikad da mi kršćani budemo, kako je govorio sveti Josemaría, ‘sijači mira i radosti.’[6] Po iskustvu znamo da taj mir i radost ne pripadaju nama. Zato se trudimo biti svjesni Božje prisutnosti u našem srcu, kako bi nas On ispunio svojim darovima i širio ih na one oko nas. Ovo ponizno sijanje uvijek je djelotvorno i može doseći mnogo dalje od našeg neposrednog okruženja: „Mir u svijetu možda više ovisi o našim osobnim, svakodnevnim i ustrajnim naporima da se nasmiješimo, oprostimo i ne shvaćamo sebe previše ozbiljno, nego o velikim pregovorima među narodima, koliko god oni bili važni.”[7]

Čvrsto i milosrdno srce

Kada dopustimo da Božja prisutnost pusti korijen i donese plod u nama (što je, na određeni način, vjernost), postupno stječemo „unutarnju

čvrstoću” koja nam omogućuje da budemo strpljivi i blagi pred teškoćama, neočekivanim događajima, situacijama koje nas uznemiruju, kao i pred vlastitim i tuđim ograničenjima.

Sveti Ivan Vianney rekao je da su „naše pogreške poput zrna pijeska kraj planine Božjeg milosrđa.”[8] Ovo nas uvjerenje potiče da reagiramo onako kako Bog reagira na naše slabosti — blago i milosrdno — i da se ne uznemirujemo kad naiđemo na zapreke svojim osobnim planovima i željama. Otkrivamo, kako je rekao sveti Josemaría, da su svi događaji našeg dana na neki način „nositelji Božje volje i treba ih prihvaćati s poštovanjem i ljubavlju, s radošću i mirom.”[9] Tako nam, malo-pomalo, postaje lakše moliti, opraštati i nalaziti opravdanja za druge, kao što je to činio naš Gospodin, i brzo ponovno zadobivamo svoj mir, ako ga izgubimo.

Ponekad nam taj trud da u sebi
njegujemo blagost i milosrđe može
izgledati kao slabost, osobito kad se
suočimo s ponašanjem koje nam se
čini da zaslužuje osudu ili s
namjernom zloćom onih koji žele
nanijeti štetu. Tada se trebamo
prisjetiti kako je Isus ukorio učenike
kad su htjeli s neba prizvati kaznu na
Samarijance koji Ga nisu htjeli
primiti (usp. Lk 9,55). „Kršćaninov
program – program milosrdnog
Samarijanca, Isusov program – jest
»srce koje vidi«. To srce vidi gdje je
potrebna ljubav i djeluje u skladu s
time. ”[10] Naše strpljivo milosrđe,
koje se ne uzrujava i ne prigovara
kad naiđe na poteškoće, postaje tako
balzam kojim Bog liječi one koji su
srca skršena, i povija rane njihove
(usp. Ps 147,3) i čini njihov put
obraćenja lakšim i privlačnijim.

**Učinkovitost koju ne možemo ni
zamisliti**

U današnjem svijetu često je nužno izgraditi i predstaviti snažnu sliku o sebi i vlastiti osobni profil kako bi se ostavio “dojam” u svijetu društvenih mreža i na poslovnom planu. No, ako izgubimo iz vida stvarnost da živimo u Bogu, da je On „neprestano uz nas,”[11] tada ta briga može postati suptilna opsesija: da budemo prihvaćeni, prepoznati, “praćeni” i čak da nam se divi. Tada se možemo naći u stalnoj potrebi da potvrđujemo vrijednost i važnost svega što činimo ili govorimo.

Ova čežnja za priznanjem i vidljivim potvrđivanjem vlastite vrijednosti odražava, premda na pogrešan način, jednu duboku istinu: svatko od nas je neprocjenjive vrijednosti — toliko da je Bog želio dati svoj život za svakog od nas. No lako možemo pasti u zamku suptilnog zahtijevanja ljubavi i priznanja koje možemo samo primiti kao dar. Naš Gospodin je na Gori rekao: „Pazite da svoje

pravednosti ne činite pred ljudima da vas oni vide. Inače, nema vam plaće u vašeg Oca koji je na nebesima. ” (Mt 6,1) I još radikalnije: „neka ti ne zna ljevica što čini desnica.” (Mt 6,3)

Opasnost da zahtijevamo ljubav umjesto da je primamo bit će manja ako njegujemo uvjerenje da Bog promatra i najmanje događaje u našem životu s ljubavlju — jer ljubav je u detaljima. „Ako želiš gledatelje za svoja djela, evo ti ih: anđeli i arkandeli, i sam Bog svemira.”[12] Tada dolazi samopouzdanje koje proizlazi iz svijesti da smo uvijek u Njegovoj prisutnosti. Ne trebamo vanjsku potvrdu kako bismo vjerovali u snagu svoje molitve i svog života — bilo da smo javno poznati, bilo da naš život prolazi gotovo neopaženo. Dovoljan nam je Božji pogled pun ljubavi i ove Isusove riječi, koje shvaćamo osobno: „Otac

tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit će ti.” (Mt 6,3)

Mnogo možemo naučiti iz skrivenih godina koje je Isus proveo u Nazaretu. Ondje je proveo najveći dio svoga zemaljskog života. Pod pogledom ljubavi nebeskog Oca, naše Gospe i svetog Josipa, Sin Božji je već u tišini, neizmjereno učinkovito, ostvarivao otkupljenje čovječanstva. Malo je ljudi znalo za Njega, ali u skromnoj radionici jednog obrtnika Bog je zauvijek mijenjao povijest čovječanstva. I naš život može sudjelovati u obilnom plodu Isusova života, ako Ga pokažemo drugima kroz vlastiti život, ako Mu dopustimo da ljubi našim srcem.

Skriven u svakom svetohraništu, kao i u dubinama našeg srca, Bog i dalje mijenja svijet. Zato naš život predanja, u zajedništvu s Bogom i drugim ljudima, preko zajedništva svetih dobiva učinkovitost koju ne

možemo izmjeriti ni zamisliti. „Ne znaš jesi li napredovao, ni koliko... - Što će ti ovo računanje?...- Važna je ustrajnost, da ti srce izgara, da vidiš više svjetla i šire obzorje...: da se žrtvuješ za naše nakane koje naslućuješ – premda ne znaš koje su – i da se za sve njih moliš. ”[13]

Bog je isti kao i uvijek

Sveti Pavao poticao je prve kršćane da ostanu vjerni, da se ne boje ići protiv struje i da rade s pogledom usmjerenim na Gospodina: „Tako, braćo moja ljubljena, budite postojani, nepokolebljivi, i obilujte svagda u djelu Gospodnjem znajući da trud vaš nije neplodan u Gospodinu” (1 Kor 15,58) Sveti Josemaría često je ponavljao ovu Apostolovu opomenu: „Ako si vjeran, moći ćeš se hvaliti pobjedom, i u svom životu nećeš doživjeti poraz. Ako radimo s ispravnom nakanom i željom da ispunimo Božju volju, ne

postoji takvo što kao neuspjeh. S uspjehom ili bez njega, ipak smo pobijedili jer smo radili iz Ljubavi.”[14]

Na bilo kojem životnom pozivu može se dogoditi da, nakon razdoblja radosnog predanja, osjetimo napast obeshrabrenja. Možemo pomisliti da nismo bili dovoljno velikodušni, ili da naša vjernost nije donijela mnogo ploda ni apostolskog uspjeha. Tada je dobro prisjetiti se Božjih ohrabrujućih riječi: „Neće se zalud mučiti” (Iz 65,23) Sveti Josemaría je rekao: „Biti svet znači biti djelotvoran, premda svetac može i ne dotaknuti plodove djela. ”[15] Bog ponekad dopušta da Njegovi vjerni prođu kroz kušnje i poteškoće u radu, kako bi njihova duša postala ljepša, a srce osjetljivije.

Kada nas, unatoč našoj želji da ugodimo Bogu, obuzme obeshrabrenje ili umor, nastavimo

raditi sa „smislom za otajstvo” —
svjesni da je naša učinkovitost često
nevidljiva, neuhvatljiva i
nemjerljiva. „Dobro znamo da će
naši životi donijeti plod, ne
zahtijevajući da znamo kako, gdje ili
kada. Nijedno djelo ljubavi prema
Bogu nije izgubljeno, nijedan
velikodušan trud nije besmislen,
nijedno bolno podnošenje nije
uzaludno... Nastavimo ići naprijed;
dajmo Mu sve, dopuštajući Mu da u
svoje vrijeme učini da naši naponi
donesu plod.”[16]

Gospodin nas poziva da radimo s
predanjem i pouzdanjem u Njegovu
snagu, a ne u svoju, u Njegov pogled
na svijet, a ne u naše ograničeno
viđenje. „Kada se budeš ozbiljno
prepustio Gospodinu, naučit ćeš se
zadovoljiti onim što nadodje, i ne
gubiti vedrinu ako se nešto – unatoč
svim tvojim naporima i
odgovarajućim sredstvima – ne riješi
po tvome ukusu... Jer će biti

“riješeno” kako se Gospodinu bude svidjelo.”[17]

Svijest da Bog sve može i da vidi i čuva svako dobro koje činimo — koliko god maleno i skriveno bilo — pomoći će nam da budemo sigurni i optimistični u teškim trenucima, bilo da su vezani za povijest svijeta ili naš osobni život. „Bog je isti kao i uvijek: svemoguć, sveznajući i milosrdan. I u svakom trenutku sposoban je iz zla izvesti dobro i iz poraza izvući velike pobjede za one koji Mu vjeruju.”[18]

Oslanjajući se na Božju snagu, živjet ćemo usred svijeta kao Njegova djeca i postati sijači mira i radosti za sve oko nas. To je strpljivo djelo koje Bog osobno izvodi u našim srcima.

Dopustimo Mu da prosvijetli sve naše misli i nadahne sva naša djela. Kao što je naša Gospa radosno gledala velika djela koja je Bog činio u njezinu životu, i mi svakoga dana

recimo s Marijom: Fiat! „Neka mi bude po tvojoj riječi.” (Lk 1,38)

Pablo Edo

[1] Sveta Terezija Avilska, Put savršenstva, pogl. 34.

[2] Usp. Salvador Bernal, Profil monsinjora Escrive de Balaguera, utemeljitelja Opusa Dei, Scepter, str. 399.

[3] Sveta Mala Terezija iz Lisieuxa, Povijest jedne duše, pogl. 5.

[4] Sveti Josemaría, Prijatelji Božji, br. 93.

[5] Usp. Javier Echevarría, Sjećanje na blaženog Josemaríju Escrivá, Madrid, Rialp, 2000, str. 229.

[6] Fernando Ocáriz, Homilija, 12. svibnja 2017.

[7] Isto.

[8] U: G. Bagnard, El Cura de Ars, apóstol de la misericordia, Anuario de Historia de la Iglesia 19 (2010), str. 246.

[9] Sveti Josemaría, Instrukcija, svibanj 1935. – 14. rujna 1950., br. 48.

[10] Benedikt XVI., enciklika Deus Caritas est (25. prosinca 2005.), br. 31.

[11] Sveti Josemaría, Put, br. 267.

[12] Sveti Ivan Zlatousti, Homilije o Evandjelju po Mateju, 19.2.

[13] Sveti Josemaría, Kovačnica, br. 605.

[14] Sveti Josemaría, Sam s Bogom, br. 314.

[15] Kovačnica, br. 920.

[16] Papa Franjo, apost. pobudnica Evangelii gaudium (24. studenoga 2013.), br. 279.

[17] Sveti Josemaría, Brazda, br. 860.

[18] Don Javier Echevarría,
Pastoralno pismo, 4. studenoga 2015.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/nesto-veliko-sto-je-ljubav-
xi-plod-vjernosti/](https://opusdei.org/hr-hr/article/nesto-veliko-sto-je-ljubav-xi-plod-vjernosti/) (20.03.2026.)